

'Veel huwelijken zijn beton geworden'

Elk Magazine vragen we aan de gast van de SLIKNESTafette wie hij of zij de volgende keer aan het woord wil laten.

Een soort 'Geef de pen door ...', maar dan zonder pen. Dat kan een (jeugd)lid of medewerker zijn, of een speler, of een oud-lid of oud-speler, of zelfs een buitenstaander. De enige spelregel is dat het gesprek (uiteraard) over Slikkerveer moet gaan.

Dit keer: Rina Zwaan. (red)

Het stokje van de SLIKNESTafette, zoals de laatste in september 2004 verscheen, gaat door. Op een koude winteravond gaan we op bezoek bij de familie Zwaan en hoewel Cees er natuurlijk ook bij zit, gaat het vooral over Rina en haar band met Slikkerveer.

„Is leuk hoor van Chiel (red. Hendriks) om mij voor de SLIKNESTafette op te geven. Echt weer zo'n typisch geintje van hem. Maar eigenlijk zou ik het niet weten wat ik zou moeten vertellen hoor”, begint Rina het gesprek, terwijl ze net terug is van vakantie.

„Ja, je staat er misschien nu wat verder vanaf dan vroeger, maar toen ik uit het vliegtuig stapte wilde ik wel meteen weten wat het eerste gedaan had, want dat is toch iets, je blijft het altijd volgen. We zijn dan pas geleden nog een keer op het sportpark geweest, maar we komen er nu niet zo vaak meer. Cees heeft vijf jaar geleden een hartoperatie gehad en mijn moeder zit al zeven jaar in een verzorgingshuis, dus dan ga ik op zondagmiddag naar mijn moeder toe in plaats van naar het voetbalveld. Maar toch blijf ik graag op de hoogte hoor.”

„Het was in 1955 dat we verkering kregen en als Cees dan moest voetballen, dan ging je mee kijken. Dat zal de eerste kennismaking zijn geweest met Slikkerveer. We hebben ook twee zoons gekregen, waarvan er eentje, Peter, ook nog twee jaar gevoetbald heeft. Dat was in een team met jongens als Adrie Kloosterwaard, Jantje Huizer en Peter van der Spoel met als leiders Piet van Die en Ronald

Harms. Op zich een mooie tijd, maar Peter van ons brak zijn been en toen was het voetballen meteen over voor hem. Het hoefde niet meer zo nodig.”

In die periode 'eind jaren zeventig' werd er door een grote groep vrijwilligers hard gewerkt aan de realisering van de nieuwbouw op het Reyerpark. Diverse activiteiten werden georganiseerd om geld in te zamelen voor de vereniging, zodat het nieuwe clubhuis gebouwd kon worden.

„We hebben zeker een jaar of vijf achter elkaar oliebollen staan bakken bij Jaap v.d. Graaf om te verkopen. Ik heb ook jarenlang op Koninginnedag lootjes verkocht bij het Rad van Avontuur tijdens de Fancy Fair in de tent. Dat

deden we dan met zijn vieren en Alex Westbroek praatte alles aan elkaar. Veel moeite doen om de lootjes kwijt te raken hoefde je toen niet hoor, want dat liep als een trein. Als je daar achteraf op terug kijkt, dan was dat een prachtige tijd, maar die had ook wel zijn mindere kanten hoor. Piet de Bilde zei vroeger: 'Veel huwelijken zijn beton geworden', maar dat van ons hing wel eens aan een zijden draadje. Cees was anderhalf jaar lang elke avond en zaterdag in de weer bij de bouw van het clubhuis, dat is een hele opgave geweest hoor”.

Inmiddels is Rina ook al weer 27 jaar rustend lid van de club. „Ja, toen ik dan twee jaar terug gehuldigd werd vertelde ze er ook nog bij dat ik het eerste vrouwelijke lid was. Ik wist het zelf niet, maar dat is toch wel iets apart. Ook heb ik nog meegegaan met de trimclub onder leiding van Dick Ringlever. Dat was één keer per

week, op de maandagavond, met een groepje van denk ik een stuk of twintig. Dan gingen we allerlei rek- en strekoefeningen doen en dan trimmen. Ja, dat was zeker ook een hele leuke tijd”, vertelt Rina Zwaan aan het einde van het gesprek. Er viel toch meer te vertellen, dan wellicht vooraf gedacht, maar dat is vaak zo. Van het een komt het ander, zo ook de volgende SLIKNESTafette.

Rina Zwaan geeft het stokje van de SLIKNESTafette door aan:

Piet van der Spoel.

